

עפ"ת 21524/11/21 - ואל אלעביד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 21524-11-21 אלעביד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 350951/2018

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער ואל אלעביד
נגד
משיבה מדינת ישראל
המערער באמצעות ב"כ עו"ד מתן קינג
המשיבה באמצעות ב"כ נופר פשראל

פסק דין

המערער הורשע בבית משפט קמא (כב' השופטת מ' כהן) בתד 5270-08-19, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של אי ציות לתמרור "עצור" בצומת, לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961; נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 + סעיף 38(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961; התנהגות הגורמת נזק, לפי תקנה 21 (ב) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

על המערער הוטל קנס בסך של 3500 ₪, פסילת רישיון נהיגה למשך 9 חדשים בפועל וכן הפעלה במצטבר של 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה מותנים שהוטלו בתיק אחר; בנוסף הוטלה פסילה בת 3 חדשים מותנית למשך 3 שנים.

הערעור מופנה כנגד ההרשעה, ולחלופין כנגד מידת העונש.

נסיבות התאונה

על פי המיוחס בכתב האישום נהג המערער ביום 3.8.18 סמוך לשעה 23:17, בבאר יעקב, ברכב פרטי מסוג "מזדה" מ.ר. 6618635 (להלן: "**רכב המזדה**"), המצוי בבעלות המערער. עם הגיעו לצומת רחובות החרמון - האיילה, לא ציית המערער לתמרור "עצור" ונכנס לצומת מבלי לתת זכות קדימה לרכב פרטי מסוג הונדה מ.ר. 9631759 נהוג בידי אלנסאסרה חליל, שהתקרב אל הצומת משמאלו (להלן: "**הרכב המעורב**"); רכבו של המערער חסם את דרכו של הרכב המעורב, וגרם להתנגשות בין כלי הרכב. כתוצאה מההתנגשות נדחף רכב המזדה ימינה והרכב המעורב נדחף לשמאל, עלה על אי תנועה בנוי ופגע בעמוד מראה המוצב על אי התנועה. בשל התאונה נחבל נהג הרכב המעורב, וכלי הרכב ניזוקו.

נוכח האמור, יוחסה למערער נהיגה ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא שם ליבו אל הדרך ומצב כלי הרכב, אי ציות

להוראת תמרור עצור, אי עצירת רכבו, אי מתן זכות קדימה לרכב המעורב, אי נקיטה באמצעים הדרושים למניעת תאונה, וגרימה לתאונה שהסבה נזק לגוף ולרכוש.

למערער יוחסה גם נהיגה ללא ביטוח, ללא ציון סעיף עבירה.

נהג רכב המזדה, ושני נוסעים נוספים שהיו עימו, נמלטו ממקום התאונה לאחר ההתנגשות, והשאירו במקום התאונה את רכב המזדה שניזוק. חקירת המשטרה לא העלתה מי היה הנהג. המערער טען כי לא נהג ברכב בעת התאונה, ואינו יודע מי היה הנהג, וכי הרכב נלקח ממקום חנייתו ליד ביתו בשכונת ג'ואריש ברמלה, על ידי קרובי משפחה, ללא ידיעתו.

העבירות יוחסו למערער מכוח בעלותו על הרכב, לפי סעיף 27ב לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961.

בית המשפט קמא קבע כי אחריותו של נהג רכב המזדה לגרימת התאונה ולתוצאותיה, כמפורט בכתב האישום, הוכחה כנדרש. קביעה זו התבססה בעיקרה על עדותו של בוחן התאונה - שלא נסתרה בחוות דעת נגדית, והמערער אינו חולק על כך שהנהג היה אחראי לגרימת התאונה.

החקירה לבידור זהותו של נהג רכב המזדה

כפי שצוין לא העלתה חקירת המשטרה את זהות נהג רכב המזדה. ב"כ המערער טען בבית משפט קמא, וכך גם בערעורו, כי חקירת המשטרה היתה רצופת מחדלים שפגעו ביכולתו של המערער להוכיח את זהות הנהג. נטען כי המשטרה לא גבתה עדויות מאותם אנשים שכיוונו את השוטרים לחשודים שיצאו מרכב המזדה; לא נבדקו מצלמות בשטח; לא בוצע מסדר זיהוי; לא בוצע עימות בין החשודים ולא בוצעו איכוני טלפון.

משכך, אעמוד בקצרה על הראיות שהובאו בפני בית המשפט קמא בעניין זה.

נהג הרכב המעורב, העיד כי מיד לאחר התאונה יצאו 3 אנשים מרכב המזדה, שהסתכלו לעברו בעת ששכב על הקרקע, לאחר שנחלץ מרכבו, וסבל מכאבים, והשלושה שנראו כמו "אתיופים", נמלטו מהמקום. העד לא הוציא מכלל אפשרות כי יוכל לזהותם, אולם ציין כי אינו יודע מי היה הנהג - "**...כי הם היו שלושה ואני הייתי על הרצפה**" (ע' 30 לפ'); על פי דוח פעולה (ת/11) שערך קצין המשטרה פקד עובדיה אשר, שהגיע למקום התאונה בשעה 23:17, התקבלו דיווחים מעוברי אורח כי אחד משלושת הנוסעים ברכב המזדה נאסף לרכב אחר (שמספרו 3853461 - להלן **הרכב הנוסף**), שנסע מהמקום, ושניים אחרים עזבו את המקום ברגל. מדוח פעולה שערך השוטר דורון אזולאי (ת/13), עלה כי בעקבות הדיווח בוצע מחסום ליד ג'ואריש, והשוטר עצר סמוך לשעה 23:30 את הרכב הנוסף בו נהג אבו סעיד יאסין, כשלצידו ישב נוסע בשם פאיד אל עביד, ובמושב האחורי ישב נוסע נוסף בשם אמיר אלעביד, שנראה "מתנדנד" והדיף ריח של אלכוהול.

בעקבות הדיווח שנמסר במקום התאונה על ידי עוברי אורח, בוצעו סריקות באיזור הסמוך למקום התאונה, ואותרו על ידי הקצין עובדיה שני חשודים שהלכו ברגל, נאיל אלעביד ואלטעונה עלי, ובשל ריח אלכוהול שנדף מהם, הודיע להם

הקצין שהם מעוכבים לחקירה בחדש לנהיגה בשכרות; מדוח פעולה נוסף שערך השוטר טלאור אוחיון, נ/9, שהגיע למקום התאונה, עלה כי עדת ראייה מסרה לו כי מרכב המזדה יצאו 3 חשודים שנאספו על ידי שני כלי אחרים, וכן הצביעה לעבר שני "חשודים שהיו בעת המקרה", והשוטר רץ לעברם וזיהה אותם כ"נוח ויאסר".

אמיר אלעביד נחקר בחדש שנהג ברכב המזדה בעת תאונה בהיותו שיכור ובעת פסילת רישיון, אולם הכחיש מעורבות באירוע (נ/1). יצוין כי לגבי אמיר הוכן "דו"ח פעולה באכיפה איסור נהיגה בשכרות" (נ/10), וניטלה ממנו דגימת דם (נ/12). גם החשודים האחרים שעוכבו לחקירה, טענו בהודעות שנמסרו כי אינם קשורים לאירוע התאונה. ב"כ המערער הציג בבית משפט קמא זיכרון דברים על נטילת דם מנעיל אל עביד (נ/14), וכן הזמנה לחקירה של סעיד אל יאסין (נ/15), ועלי אלעתאנה (נ/16, נ/18), אזהרה בחקירה של נעיל אלעביד (נ/17).

מעדוהו של בוחן התאונה עלה בעניין זה, כפי שצוין בהכרעת הדין, כי נחקרו "כל המעורבים החשודים (אמיר אל עביד, נאיל אל עביד, יאסין אבו סעיד -שאף נחקר פעם נוספת- נעים אל עביד ועלי אלעתאנה)..." העד "אישר כי החקירה הייתה מורכבת מאחר וכל אחד מהחשודים לא שיתף פעולה והרחיק עצמו מהמקרה".

יובהר, כי ההודעות מחקירתם של החשודים במעורבות בתאונה לא הוצגו בבית משפט קמא, והם אף לא זומנו לעדות מטעם המאשימה או מטעמו של המערער.

המערער נחקר לראשונה רק ביום 30.8.18, כארבעה שבועות לאחר התאונה, ובאמרה שנגבתה ממנו לאחר אזהרה, על ידי החוקר עידן שאול (ת/17), הכחיש כי נהג ברכב המזדה; המערער טען בת/17 כי הרכב חנה בחצר סמוך לביתו, והיו "יושבים שם אולי איזה חמש עשרה איש", בני משפחה; המערער מסר כי הלך לביתו- בעדותו טען כי הלך בשעה 22:38 כדי לסייע לאשתו (ע' 45 לפ') - ו"ביקשו שאני ישאיר את האוטו בשביל לשמוע שירים"; "...היו משפחה אז השארתי להם". המערער טען בעדותו כי החוקר עידן שאול, שגבה את ת/17, סירב לרשום את השמות שמסר לו, ודרש ממנו כי ימסור את שמו של הנהג בלבד - טענה שהוכחה בעדותו של חוקר, שהבהיר כי כל מה שמסר המערער בחקירה - נרשם על ידו (ע' 37).

לדברי המערער חזר למקום הרכב, בשעה 23:05 והרכב לא היה במקום. לאחר מכן נודע לו על התאונה, והוא הגיע עם שכן למקום התאונה - בעדותו צוין כי המרחק בין ביתו למקום התאונה הוא "שני קילומטר" (ע' 53). המערער שלח גרר למקום התאונה, ואולם לא הותר לו לגרור את הרכב. לאחר מכן פנה למשטרה, ונאמר לו שנחקרים שני "מעוכבים" ולא הותר לו להיכנס.

לדברי המערער לא הגיש תלונה על גניבת הרכב - "כי היו המשפחה חשבת אחד מהם נהג" (ת/17, ש' 34-35).

המערער טען מספר פעמים בת/17, שאינו יודע מי נהג ברכב - "כל מי שהיה יושב שמה טוען טענה אחרת". יצוין כי מהמערער נגבתה אמרה נוספת ביום 3.3.2019 שבה צוין כי אין לו מה להוסיף על דבריו בת/17.

בעדותו מסר המערער פרטים נוספים על אלה שנמסרו בחקירתו במשטרה. לדבריו, השאיר את מפתח ההתנעה ברכב כדי שיתאפשר לנוכחים, בני משפחה בדרגת קרבה זו אחרת, לשמוע שירים, ולאחר שחזר למקום הסתבר לו שהרכב

נלקח מהמקום. לדבריו היו 5-6 אנשים במקום, "כולם משפחת אל עבד" (ע' 50). לשאלת ב"כ המאשימה מי ביקש ממנו להשאיר את מפתח ההתנעה ברכב, השיב: "מוחמד אמיר, נעיל אל עבד, ועלי אל עבד, עלי החליף את השם משפחה שלו ועכשיו נקרא עלי אל עטאונה". עוד אישר כי שלושה אנשים ביקשו ממנו להשאיר את המפתח.

(ע' 48 לפ').

לשאלת התובע - "מאותם שלושה אנשים שהם המשפחה שלך מי היה מעורב בתאונה?", השיב-

"נעיל מוחמד ואמיר. יש לך אותם מה אתה מסובב". עוד טען בפני התובע כי בירור זהות הנהג - "זה עבודה שלכם זה ממכם אתם אמרתם אחד שתיים שלוש זה מעורבים אז גם אני הלכתי על זה שהם מעורבים ואף אחד לא אמר לי מי נהג מהם". (ע' 51-52).

בחקירתו הנגדית טען המערער בנוסף, כי במהלך התקופה שחלפה, ניסה לברר מי היה הנהג - "ניסיתי שאלתי, ניסיתי לדעת והם לא ענו ואמרו לא אני לא אני" (ע' 51).

הקביעות בהכרעת הדין

בית המשפט קבע בהכרעת הדין כי לא הובאה כל "הוכחה פוזיטיבית" לכך שהנאשם נהג ברכב בעת התאונה.

עוד נקבע כי "אין מחלוקת כי אותם אנשים שיצאו מרכב הנאשם הם אותם חברים /קרובי משפחה שלו שהיו עימו ברכב זמן קצר לפני התאונה ואף חלקם נחקרו במשטרה".

טענת ב"כ המערער כי בשל מחדלי חקירה, נמנעה אפשרות להוכיח מי נהג הרכב, נדחתה על ידי בית המשפט; בית המשפט קבע כי "בנסיבות העניין המשטרה עשתה כל שביכולתה כדי לגלות זהותו של הנהג בפועל, אין מדובר במצב שהמשטרה בחרה בדרך הקלה לעשות שימוש בחזקת הבעלות ולנטוש את הטיפול בתיק...".

נקבע כי הקצין עובדיה מסר הסבר מתקבל על הדעת לכך שלא נגבו עדויות, ותיאר "סביבה מורכבת של תאונה בצומת עם פצועים עם אנשים שברחו מהרכב ואזרחים שמביאים לו מידע על הנסיבות". צוין כי מעדותו של נהג הרכב המעורב עלה כי אין בידו לזהות את נוסעי רכב המזדה, והוא מסר תיאור כללי בלבד; לא הוכח כי היו מותקנות מצלמות באזור התאונה, ומכל מקום, היה בידי המערער להביא ראיות בעניין זה, אם סבר כי יש בכך כדי לסייע להגנתו; עוד צוין, כי בוחן התאונה העיד כי התייעץ בעניין אפשרות לבצע מחקרי תקשורת, והובהר לו כי באיזור מותקנת אנטנה אחת, שמכסה את אזור התאונה ואת אזור מגוריהם של החשודים השונים, ומשכך אין תועלת מעשית בעריכת בדיקות איכון. נקבע בנוסף, כי אין לייחס משמעות ממשית לאי ביצוע עימות בחקירת החשודים, לאחר שממילא אלה הרחיקו עצמם בחקירתם מקשר לתאונה. בנוסף, לא ניתן משקל לעריכת "דו"ח פעולה באכיפה איסור נהיגה בשכרות" (נ/10) הנוגע לחקירתו של אמיר אלעבד, וצוין כי חקירת החשד לנהיגה בשכרות, התייחסה גם לחשודים אחרים, בשלב בו לא ניתן היה לבסס ממצא לגבי זהות הנהג.

עוד צוין על ידי בית המשפט כי המערער יכול היה לזמן כעדים מטעמו את "החשודים", ש"הם קרובי משפחה/חברים",

של המערער, ויש לתמוה על אי זימונם.

בית המשפט קבע כי גם אם יניח כי היו מחדלי חקירה, אין בכך כדי להוביל לזיכוי המערער, ויש לבחון אם די בראיות שהובאו כדי לבסס את אשמת המערער, וכי חקירת המשטרה "מוגבלת במשאביה".

בית המשפט קבע כי מכוח החזקה הקבועה בסעיף 27ב לפקודת התעבורה, "הנטל להוכיח מי נהג ברכב מוטל על הנאשם ואין מחלוקת כי הנאשם לא מסר פרטי זהותו של הנהג". המערער אף "פעל ברשלנות גבוהה עת משאיר את הרכב פתוח עם המפתחות בסוויץ על פי בקשת שלושה אנשים". עוד צוין כי המערער "לא נותן להם הוראות מפורשות לא לעשות שימוש ברכב, כאשר בחקירה התגלה כי החשודים חלקם שטו אלכוהול, אחד מהם פסול לנהיגה, הנאשם מכיר אותם בתור קרובי משפחה/חברים, לא עשה דבר כדי לגלות מי מהם נהג ברכב ובוחר בדרך הקלה להטיל את כל האחריות לרשות החוקרת מבלי לעשות פעולה ולו פשוטה כגון זימון עדים כדי לגלות מי נהג ברכב בעת התאונה".

משכך נקבע, כי המערער לא עמד בנטל המוטל עליו, "ולו ברמה בסיסית", ויש להרשיעו בעבירות שיוחסו לו.

הטענות בערעור

במסגרת הערעור חזר ב"כ המערער וטען, כי המחדלים בחקירת המשטרה, שלא פעלה ככל הניתן לזיהוי הנהג, פגעו בהגנת המערער, ומשכך יש להורות על זיכוי (ע"פ 5019/09 דביר חליוה נ. מדינת ישראל (20.8.13)); כי הראיה בנ/10 מצביעה על כך שאמיר אלעביד היה הנהג; כי לא נקבעו בהכרעת הדין ממצאי מהימנות בעניין עדותו של המערער לגבי נסיבות נטילת הרכב מרשותו.

מנגד, סבורה ב"כ המשיבה כי אין להתערב בקביעותיו של בית משפט קמא, וכי המערער לא עמד בנטל המוטל עליו מכוח חזקת הבעלות על פי סעיף 27ב לפקודת התעבורה.

דין

בהוראת סעיף 27ב לפקודת התעבורה - "אחריות בעל הרכב" - נקבע-

"(א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי העניין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנה כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן: "המחזיק") או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו או בלי הסכמתו.

(ב) הוכיח בעל הרכב למי מסר את החזקה ברכב, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על המחזיק.

(ג) הוכיח המחזיק כי מסר את החזקה ברכב לאדם אחר, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על אותו אדם".

הוסבר כי "ביסוד אחריות זו מונחת הגישה כי הבעלים אמור לדעת מי נהג ברכב הלכה למעשה, ובכוחו לשמור רישומים ראויים בעניין זה. כאשר הרכב הוא בבעלותו של בן-אדם בשר ודם, שזה רכבו היחיד, קיימת הנחה עובדתית חזקה שהוא עצמו - או אחר ברשותו - נהג ברכב..." (ע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינוי ופיתוח נ' מדינת ישראל, מה(4) 364);

ברע"פ 1185/11 מוצטפא ממדוח נ' מדינת ישראל (1.3.2011), נאמר כי "ניתן להוסיף לכך, כי הכרעת המחוקק היא, שלא להותיר עבירה הנעברת ברכב בעולם ערטילאי מן הטעם שלא הוברר מי בדיוק נהג ברכב בעת העבירה, ועל כן נקבעה החזקה".

ויודגש; חזקת אחריות בעל הרכב מתקיימת גם אם הוכח פוזיטיבית כי בעליו של הרכב לא נהג ברכב בעת ביצוע עבירות התעבורה ואדם אחר, שזהותו אינה ידועה, הוא שנהג (ראו בעניין זה, רע"פ 9/11 מאיר צמח נ. מדינת ישראל, (11.4.2011); ע"פ 1160/99 איתי הכהן נ. מדינת ישראל, פ"ד נד(2), ע' 205).

ככלל, הנטל להפריך את ההנחה העולה מהחוק הינו בהבאת ראיות בפני בית המשפט "המוכיחות היפוכה של ההנחה, אף אם אין בהן משום שלילת כל ספק סביר, אלא רק הוכחה במידה של מאזן ההסתברות" (עפ"י 1964/91 דוד בן דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 70).

סבור אני, כפי שקבע בית משפט קמא, כי המערער לא עמד בנטל להפריך את החזקה העולה מסעיף 27 לפקודה.

מהגירסה אותה מסר המערער - כך עולה מתוכן הדברים שנמסרו על ידו אף בלא להידרש לקביעת ממצאי מהימנות - מתברר כי המערער מילא פיו מים באשר לזהותם של אלה להם העביר את החזקה ברכבו; ודוק - מדובר בחזקה ברכב, שכן המערער אישר כי השאיר בידי אחרים את הרכב המותנע או מסר את מפתח ההתנעה שנועד להתניע את הרכב, בעת שעזב את המקום. המערער טען אומנם כי העביר את החזקה ברכב לצורך שמיעת מוסיקה, אולם אישר באמרתו כי לא פנה למשטרה במהלך התקופה שחלפה עד שנחקר במשטרה, כדי להתלונן על נטילת הרכב, גם משהוברר לו כי הרכב הוסע מהמקום, ואף היה מעורב בתאונה, והסתפק בכך ששלח גרר למקום התאונה כדי להוציא את הרכב מהמקום.

המערער מסר את גרסתו לראשונה, בת/17, לאחר מספר שבועות, וטען כי בעת שעזב את מקומו ליד הרכב, היו "יושבים שם אולי איזה חמש עשרה איש"; גירסה זו לא עלתה בקנה אחד עם עדותו בפני בית המשפט בה ציין כי היו במקום 3 - 5 אנשים בלבד; המערער טען בנוסף כי אינו יודע מי היו המעורבים בנטילת הרכב - "זה עבודה שלכם זה ממכם אתם אמרתם אחד שתיים שלוש זה מעורבים אז גם אני הלכתי על זה שהם מעורבים ואף אחד לא אמר לי מי נהג מהם". יהיה אשר יהיה מספר הנוכחים ליד הרכב, המערער לא עשה כל צעד כדי לכוון את החוקרים לשמות הנוכחים, שלא היו זרים לו, ולמי מהם שביקשו ממנו להשאיר להם את מפתח ההתנעה. כזכור, המערער, לפי גרסתו, נעדר זמן קצר מאד עד שהרכב נלקח ממקומו, ולנוכח נזקי התאונה וקשריו ההדוקים עם מי שהיה עשוי להיות מעורב בתאונה, היתה למערער על פני הדברים - הדברים לא הוכחו על ידו - ידיעה אישית וקרובה על הנעשה, ועדותו כי לא פנה בתלונה למשטרה בשל הקשרים המשפחתיים היא הנותנת כי המערער לא פעל כדי להרים את הנטל המוטל עליו על פי סעיף 27 לפקודת התעבורה.

אין לשלול את טענת ב"כ המערער כי היה ביכולתה של המשטרה לערוך חקירה מקיפה ויסודית יותר כדי לברר את זהות נהג הרכב, ואולם עלה, כי המשטרה השקיעה משאבים לא מועטים לבירור הסוגיה, ועמדו בפניה קשיים לא מועטים נוכח הדיווחים השונים והסותרים בזירת התאונה, באשר למספר המעורבים באירוע - נוסעי רכב המזדה והמסייעים להם, ולגבי מספרם של כלי הרכב "המחלצים". לא ניתן להתעלם גם מההיעדר המוחלט של שיתוף הפעולה שהכביד על החקירה.

מהראיות שהוצגו, לא עלה כי היתה אפשרות לזהות את נהג רכב המזדה, והנהג המעורב העיד כי הבחין בנוסעי רכב המזדה בעת שהיה שרוע על הקרקע, וסבל מכאובים, וכי לא יכול היה לזהות מי מביניהם היה הנהג. באשר לטענה הנוגעת לנ/10 הרי כפי שהבהיר בית משפט קמא, נחקרו גם מעורבים אחרים בחשד לנהיגה בשכרות, ואין בהתרשמות בשטח ובדיקת שכרות המבוססת על השערה לגבי מי שנהג ברכב, כדי לבסס אישום.

עוד אוסיף, כי בטענה לעניין אי מיצוי החקירה, לא ניתן ביטוי לכך שלא מוטלת על המשטרה החובה להוציא עבור המערער את הערמונים מהאש, בהשקעת משאבי חקירה לא מידתיים, כאשר המערער עצמו, נוכח זיקת הבעלות לרכב והעברת החזקה ברכב לאחרים, אינו מספק הסבר מניח את הדעת לנסיבות נטילת הרכב מרשותו, ואף לא פונה למשטרה להגיש תלונה מסודרת על נטילת הרכב. מכל מקום, אי הצלחתה של החקירה מנקודת ראותו של המערער, לא היוותה מחסום בפני המערער להרמת הנטל המוטל עליו להצביע על זהות נוטל הרכב, ולספק את מלוא הפרטים הנוגעים לנסיבות הוצאת הרכב מרשותו.

נוכח האמור, אין אני רואה מקום להתערב במסקנה בדבר הרשעת המערער.

באשר לעונש שהוטל; נסיבות העבירה מצביעות על רשלנות ברף גבוה, נוכח הכניסה לצומת ללא ציות לתמרור עצור, וללא מתן זכות קדימה לרכב החוצה, ורק בנס לא נגרמו לנהג הרכב המעורב, חבלות גוף חמורות יותר. גם נטישת מקום התאונה בנסיבות שתוארו, ובלא להושיט עזרה לנהג שנפגע, שהיה שרוע על הקרקע, תוך פגיעה נלווית באפשרות למיצוי החקירה, מלמדת על אופיה המכוער של ההתנהגות. לא ניתן להתעלם מכך שהמערער סייע בשתיקתו לאי העמדה לדין של מי שחטא, תוך מחשבה כי ימלט גם את עצמו מהעמדה לדין.

למערער הרשעות קודמות בתחום הפלילי, ולחובתו הרשעות חמורות בתחום התעבורתי, ביניהן שתי הרשעות בגין נהיגה תחת השפעת סמים או אלכוהול. כנגד המערער עמד עונש שלילה מותנה שהופעל כנדרש במצטבר, ואין לומר כי קיימת החמרה בעונש נוכח נסיבות אלה.

הערעור נדחה איפא, על כל חלקיו.

ההוראה בדבר עיכוב גזר הדין מבוטלת נוכח סיום ההליך. המערער יפקיד רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט לתעבורה עד יום 6.2.22 שעה 12:00.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ז שבט תשפ"ב, 29 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.